

Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že J. byl pouze výhradním dodavatelem filmů podle vlastního výběru, které půjčoval na své jméno a na svůj účet, a že nebyl pachtýřem ani provozovatelem biografu žalované, neposoudil věc po právní stránce správně.

Dovolací soud nemohl však ve věci samé rozhodnouti, poněvadž nebyla nižšími soudy zjištěna výše zažalované pohledávky a nebyla jimi ani probrána obrana žalované, že žalobce neutrpěl nedodáním filmů žádné újmy, poněvadž je měl stále v roce 1931 v provozu, takže je nemohl ani v ujednané době dodat a že by zaplacením vymáhané částky byl bezdůvodně obohacen, nebyly v tom směru provedeny důkazy žalovanou nabídnuté, ani o opaku toho žalobcem nabídnuté. Bylo proto rozsudky nižších soudů zrušiti (§ 503 c. ř. s.) a věc odkázati prvému soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí.

Čís. 16802.

Kdo jest jinému povinen plniti, odpovídá podle § 1313 a) obč. zák., bylo-li škodné jednání vykonáno pomocníkem v těsné souvislosti s prováděním smluvního plnění, a nezáleží ani na tom, zda ono pomocníkově jednání, jímž byla způsobena škoda, bylo k smluvnímu plnění objektivně nutné, ani zda pomocník jednal při výkonu plnění proti příkazu toho, jenž ho použil k splnění.

Majitel dílny (správkárny) na opravu motorových vozidel odpovídá podle § 1313 a) obč. zák. objednateli opravy automobilu za škodu, kterou zavinil opravou pověřený montér při zkušební jízdě opraveným automobilem, nehledíc na to, zda bylo zkušební jízdy k provedení opravy třeba a zda majitel autodílny zakázal jízdu montéru, nemajícímu vůdčího listu.

(Rozh. ze dne 16. března 1938, Rv I 64/37.)

Na příkaz Antonína Š. byl žalovaný majitel autodílny vyzván, aby vyslal ze své autodílny některého svého zaměstnance, aby opravil automobil, že má zaseknutou brzdu. Tomu příkazu žalovaný vyhověl a poslal k Antonínu Š. svého automontéra Františka S. k opravě oné závady. Jmenovaný montér, jenž neměl vůdčí list, vyjel automobilem, o nějž jde, na zkušební jízdu, při níž svou neopatrností v řízení vozidla narazil na protijedoucí sentinel a způsobil škodu ve výši 4.000 Kč, kterou poškozenému Antonínu Š., který byl pojištěn proti škodě, žalující pojišťovna nahradila. Antonín Š. postoupil svůj nárok na náhradu škody proti žalovanému podle § 20 všeobecných pojistných podmínek žalující pojišťovně. Domáhá se proto žalující pojišťovna jako postupnice na žalovaném zaplacení 4.000 Kč s přísl. Proti žalobě namítl žalovaný mimo

jiné, že není odpověden za montéra Františka S., který škodu zavinil, ani jako za osobu, které použil ke splnění svého závazku ze smlouvy o dílo, poněvadž byl objednán pouze k uvolnění zaseknuté brzdy a k tomu byl způsobilý, dále že k uvedenému úkonu nebylo potřebí vyjížděti a přezkoušetí brzdy při služební jízdě, neboť k tomu by byl žalovaný poslal jiného montéra, který měl vůdčí list a který za tím účelem byl pojištěn, kdežto montér František S. měl zakázáno vyjížděti s vozy a vyjel-li s vozem Antonína Š., že se tak stalo proti výslovnému příkazu žalovaného a na příkaz Antonína Š. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Neobstojí výtky, že prý odvolací soud v rozporu se spisy »zjistil«, že znalec Ing. T. uznal zkušební cestu s vozidlem za nutnou, a že odvolací soud pokládal vyjížďku 6 až 10 km dlouhou za zkušební jízdu, ač prý z délky jízdy jest souditi na jízdu výletní. Neboť podle § 1313 a) obč. zák. odpovídá žalovaný Antonínu Š. za zavinění montéra Františka S., jehož použil k opravě automobilu Antonína S., jako za své vlastní zavinění. Ustanovení to nerozeznává ani, zda jednání osoby k povinnému splnění použité, jímž byla způsobena škoda, bylo objektivně nutné k plnění, ani zda ona osoba jednala při výkonu plnění proti příkazu povinného čili nic. Stačí, když škodné jednání bylo vykonáno v těsné souvislosti s výkonem plnění. A tomu tak bylo v souzeném případě, ať již montér S. konal jízdu automobilem proto, aby zjistil, v čem vada brzd záleží, či vykonal jízdu po provedené opravě, aby se přesvědčil, zda vadu opravil, a nezáleží proto ani na tom, zda vykonal kratší nebo delší zkušební jízdu. Poukazuje-li dovolatel na to, že žalovaný není odpověden žalobkyni (pojišťovně) podle § 1313 a) obč. zák., tedy přehlíží, že se žalobkyně nedomáhá svého samostatného nároku, nýbrž nároku postoupeného jí Antonínem Š. (§ 1392 obč. zák.), a že její práva jsou tudíž podle § 1394 obč. zák. totožná s právy Antonína Š. Rozhodnutí č. 13799 Sb. n. s. mělo zcela jinou skutkovou podstatu a nedůvodně se na ně dovolatel odvolává. Pojišťovna plnila, zaplativši žalovanému 4.000 Kč, ovšem svůj formální i materiální dluh (rozhodnutí č. 13272 Sb. n. s.), ale z toho plyne jen tolik, že pojišťovna nemohla postoupiti nějakou pohledávku, poněvadž zaplacením vlastního dluhu jí žádná pohledávka nevznikla a poněvadž postižní nárok proti žalovanému neměla. Tak to bylo vysloveno i v rozhodnutí č. 7731 Sb. n. s., jehož se dovolatel nepřipadně dovolává, neboť o to nejde v souzeném případě, kde naopak pojistník, jenž měl nárok proti žalovanému, postoupil tento svůj nárok důsledkem ustanovení § 20 všeobecných pojistných podmínek žalující pojišťovně. Že takový postup pohledávky jest platný, bylo vysloveno a odůvodněno v rozhodnutí č. 15933 Sb. n. s.